

VIJEĆE EUROPE
EUROPSKI SUD ZA LJUDSKA PRAVA

PRVI ODJEL

ODLUKA
O DOPUŠTENOSTI

zahtjeva br. 39739/06
Miljenko KOVAČ
protiv Hrvatske

Europski sud za ljudska prava (Prvi odjel), zasjedajući 15. siječnja 2009. godine u vijeću u sastavu:

Christos Rozakis, *predsjednik*,
Nina Vajić,
Khanlar Hajiyev,
Dean Spielmann,
Svere Erik Jebens,
Giorgio Malinverni,
George Nicolaou, *suci*

i Søren Nielsen, *tajnik Odjela*,

uzimajući u obzir naprijed navedeni zahtjev podnesen 7. rujna 2006. godine, uzimajući u obzir očitovanje koje je podnijela tužena država i odgovor na očitovanje koje je podnio podnositelj zahtjeva, nakon vijećanja, odlučuje kako slijedi:

ČINJENICE

Podnositelj zahtjeva, g. Miljenko Kovač hrvatski je državljanin rođen 1938. i živi u Bjelovaru. Pred Sudom ga je zastupao g. H. Kovač, odvjetnik iz Bjelovara. Hrvatsku Vladu („Vlada“) je zastupala njena zastupnica gđa Š. Stažnik.

A. Okolnosti predmeta

Činjenično stanje predmeta kako su ga iznijele stranke može se sažeti kako slijedi.

1. Pozadina predmeta

Podnositelj zahtjeva bio je dioničar Croatia banke d.d., dioničkog društva osnovanog na temelju hrvatskoga prava sa sjedištem u Zagrebu („banka“). Banka je bila u cijelosti u vlasništvu privatnih pojedinaca i poduzeća.

Dana 23. veljače 1999. godine Hrvatska narodna banka – („HNB“) donijela je odluku o imenovanju privremenog upravitelja banke. Na temelju članka 84., stavka 2. Zakona o bankama, od dana dostave te odluke sve ovlasti uprave, nadzornog odbora i glavne skupštine

prenesene su na privremenog upravitelja. Nakon toga, dana 23. kolovoza 1999. godine HNB je produljila razdoblje na koje je imenovan privremeni upravitelj za daljnja dva mjeseca.

U međuvremenu, 18. lipnja 1999. godine HNB je Vladi predložila da započne proces sanacije i restrukturiranja banke, kako je to propisano domaćim zakonodavstvom.

U skladu s tim prijedlogom, dana 23. rujna 1999. godine Vlada je donijela Odluku o sanaciji i restrukturiranju Croatia banke d.d. („Odluka“). Od toga datuma sve dionice koje su imali dioničari banke povučene su i poništene. Nakon procesa sanacije, banka je trebala izdati nove dionice, sve na ime Državne agencije za osiguranja štednih uloga i sanaciju banaka.

2. Postupak za ocjenu ustavnosti

Godine 1999. i 2000. pet dioničara banke, ali ne i podnositelj zahtjeva, podnijeli su pet prijedloga za ocjenu ustavnosti i zakonitosti Vladine odluke od 23. rujna 1999. godine. Prigovorili su da su tom odlukom povrijeđena njihova ustavna prava kao dioničara banke. Također su tvrdili da je banka bila u dobrom stanju i da je Odluka stoga bila nepotrebna.

Dana 30. siječnja 2003. godine Ustavni sud Republike Hrvatske obustavio je postupak jer je zakon na kojem se temeljila Odluka prestao važiti.

3. Građanski postupak koji je pokrenuo podnositelj zahtjeva

Dana 20. studenog 2001. godine podnositelj zahtjeva pokrenuo je protiv banke građanski postupak zbog neopravdanog obogaćenja (ili stjecanja bez osnova) pred Općinskim sudom u Bjelovaru, tražeći povrat iznosa od 37.200 hrvatskih kuna (HRK). Pozvao se na članak 210., stavak 3. Zakona o obveznim odnosima. Podnositelj zahtjeva je objasnio da je za taj iznos 28. studenog 1997. godine kupio 186 redovnih dionica banke. Međutim, on je Odlukom Vlade od 23. rujna 1999. godine bio lišen tih dionica. Tvrdi da je Odluka u stvari poništila ugovor prema kojemu mu je banka prodala svoje dionice. Tako je taj ugovor, koji predstavlja osnovu na temelju koje je on platio 37.200 HRK banci, prestao postojati. Slijedi da se banka obogatila bez osnove, ili, točnije, na osnovi koja je naknadno prestala postojati, i da mu stoga mora vratiti iznos o kojemu je riječ.

Dana 12. veljače 2002. godine Općinski sud je odbio njegov tužbeni zahtjev. Odbio je tvrdnju podnositelja zahtjeva da je Odlukom Vlade od 23. rujna 1999. godine poništen ugovor na temelju kojega je on stekao dionice banke. Stoga je sud utvrdio kako osnova na temelju koje je on banci platio 37.200 HRK nije prestala postojati i da banka nije bila obvezna vratiti traženi iznos.

Nakon žalbe podnositelja zahtjeva Županijski sud u Bjelovaru je 27. svibnja 2002. godine ukinuo prvostupanjsku presudu zbog nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i vratio predmet na ponovljeni postupak. Dao je i uputu nižemu sudu da provjeri može li se ugovor na temelju kojega je podnositelj zahtjeva kupio dionice poništiti prema članku 133. Zakona o obveznim odnosima zbog bitne promjene okolnosti, imajući u vidu Odluku Vlade od 23. rujna 1999. godine.

U ponovljenom postupku Općinski sud u Bjelovaru presudio je 19. studenog 2002. godine u korist podnositelja zahtjeva, utvrdivši da je kod banke doista došlo do stjecanja bez osnove. Sud ponovno nije prihvatio tvrdnju podnositelja zahtjeva da je kupoprodajni ugovor na temelju kojega je on kupio dionice banke bio poništen Odlukom Vlade od 23. rujna 1999. godine. Međutim, presudio je da je, zbog te Odluke, ugovor izgubio jedan od svojih bitnih elemenata za valjanost svakoga ugovora, i to osnovu, koja je definirana kao svrha pravnoga posla. Pozivajući se na članak 52. Zakona o obveznim odnosima, sud je nadalje utvrdio, da je zbog nepostojanja osnove, ugovor ništav. Prema tome, ništavost ugovor dovela je do nestanka

osnove na temelju koje je podnositelj zahtjeva platio banci traženi iznos a banka je bila obvezatna vratiti mu taj iznos.

Županijski sud u Bjelovaru je 27. veljače 2003. godine, po žalbi tuženika, preinačio prvostupanjsku presudu i odbio tužbu podnositelja zahtjeva. Utvrdio je da ugovor podnositelja zahtjeva s bankom koji se odnosi na kupnju dionica nije bio poništen Odlukom Vlade od 23. rujna 1999. godine. Štoviše, Odluka nije mogla ni na koji drugi način utjecati na valjanost toga ugovora, jer su stranke izvršile svoje ugovorne obveze, čime su ove prestale postojati, prije nego što je bila donesena Odluka (podnositelj zahtjeva isplativši 37.200 HRK banci, a banka prenijevši 186 dionica na njega). Slijedi da je u mjerodavno vrijeme (dok je postojala) ugovorna obveza podnositelja zahtjeva bila izvršena za protučinidbu što nije naknadno moglo biti uklonjeno bilo kojim događajem koji se dogodio nakon što je ta obveza već prestala postojati. Stoga je Ugovor o kojemu se radi valjan. A budući je taj ugovor bio osnova na temelju koje je podnositelj zahtjeva platio 37.200 HRK banci, i da je valjan, ne može se tvrditi da je ova osnova prestala postojati i da mu je banka bila obvezna platiti traženi iznos. Nisu bili ispunjeni ni uvjeti za raskid ugovora zbog bitne promjene okolnosti, jer prema članku 133., stavku 3. Zakona o obveznim odnosima raskid ugovora ne može tražiti stranka koja je već ispunila svoje ugovorne obveze.

Dana 30. listopada 2003. godine podnositelj zahtjeva podnio je ustavnu tužbu protiv drugostupanjske presude, navodeći povrede članaka 48., stavka 1., 49. i 50. Ustava.

Dana 16. ožujka 2006. godine Ustavni sud je odbio njegovu ustavnu tužbu.

B. Mjerodavno domaće pravo i praksa

1. Ustav

Mjerodavne odredbe Ustava Republike Hrvatske („Narodne novine“, br. 56/90, 135/97, 8/98 (pročišćeni tekst), 113/00, 124/00 (pročišćeni tekst), 28/01 i 41/01 (pročišćeni tekst), 55/01 (ispravak) glasi kako slijedi:

Članak 48., stavak 1.

„Jamči se pravo vlasništva.“

Članak 49. st. 4

„Prava stečena ulaganjem kapitala ne mogu se umanjiti zakonom niti drugim pravnim aktom.“

Članak 50.

"1. Zakonom je moguće u interesu Republike Hrvatske ograničiti ili oduzeti vlasništvo, uz naknadu tržišne vrijednosti.

2. Poduzetnička se sloboda i vlasnička prava mogu iznimno ograničiti zakonom radi zaštite interesa i sigurnosti Republike Hrvatske, prirode, ljudskog okoliša i zdravlja ljudi."

2. Mjerodavno zakonodavstvo

(a) Zakon o bankama

Mjerodavne odredbe Zakona o bankama („Narodne novine“, broj 161/98) glase kako slijedi:

XV. PRIVREMENI UPRAVITELJ

Članak 82.

"Kada Hrvatska narodna banka utvrdi da su potencijalni gubici banke veći od jamstvenog kapitala banke i u slučaju kada je banka nesposobna za plaćanje imenovati će privremenog upravitelja za tu banku ili će podnijeti prijedlog nadležnom sudu za otvaranje stečajnog postupka nad bankom."

Članak 84., stavak 2.

Dostavom odluke o imenovanju privremenog upravitelja prestaju sve ovlasti uprave, nadzornog odbora i glavne skupštine banke, koje istodobno preuzima privremeni upravitelj.

XVI. SANACIJA BANAKA

Članak 90.

"Na prijedlog Hrvatske narodne banke Vlada Republike Hrvatske može donijeti odluku o provođenju postupaka sanacije banke ako utvrdi da je to od posebnog državnog interesa i ako se utvrdi da su iscrpljene druge mogućnosti sprječavanja narušavanja stabilnosti ukupnoga financijskog sustava države."

(b) Zakon o sanaciji i restrukturiranju banaka

Mjerodavne odredbe Zakona o sanaciji i restrukturiranju banaka („Narodne novine“, broj 44/94) glase kako slijedi:

Članak 3., stavak 1.

„Postupak sanacije i restrukturiranja provest će se nad bankom čiji potencijalni gubici, koji proistjeću iz rizičnih plasmana i odgovarajućih izvanbilančnih stavki određenog stupnja naplativosti, čine više od 50% iznosa jamstvenog kapitala banke, ako Narodna banka Hrvatske ocijeni da je ovaj postupak moguć i ekonomski opravdan.“

Članak 11., stavak 1.

„Odluku o sanaciji i restrukturiranju banke donosi Vlada Republike Hrvatske na prijedlog Narodne banke Hrvatske.“

Zakon o sanaciji i restrukturiranju banaka prestao je važiti 23. svibnja 2000. godine stupanjem na snagu Zakona o prestanku važenja zakona o sanaciji i restrukturiranju banaka („Narodne novine“, br. 52/2000 od 23. svibnja 2000.).

(c) Odluka Vlade o sanaciji i restrukturiranju Croatia banke, d.d.

Odluka o sanaciji i restrukturiranju Croatia banke d.d., Zagreb („Narodne novine“, br. 98/1999 i 53/2000 – “Odluka”) u svome mjerodavnome dijelu glasi kako slijedi:

I.

„Utvrđuje se da na dan 31. svibnja 1999. godine banka ima:

(a) rizična ulaganja i potencijalne obveze u iznosu od 1.809 milijuna kuna, uključujući potencijalne gubitke od 517 milijuna kuna;

(b) sumnjiva i osporena potraživanja...u iznosu od 446 milijuna kuna;

(c) poslovne gubitke nastale 1998. godine I u razdoblju od 1. siječnja I 31. svibnja 1999. godine u iznosu od 622,2 milijuna kuna

(d) Zakon o sudovima

Mjerodavni dio Zakona o sudovima („Narodne novine“, broj 3/94, 100/96, 131/97, 129/00, 67/02, 5/02, 101/03, 117/03, 17/04) kako je bio na snazi u relevantno vrijeme glasi kako slijedi:

Članak 19.

(1) Trgovački sudovi: I. u prvom stupnju:

1. ...

2. sude u sporovima povodom osnivanja, rada i prestanka trgovačkog društva kao i raspolaganja članstvom i članskim pravima u tom društvu.....j“

(e) Zakon o obveznim odnosima

Mjerodavni dio Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“, br. 53/91, 73/91, 111/93, 3/94, 7/96, 91/96, 112/99 i 88/01) glasi kako slijedi:

III. OSNOVA

Dopuštena osnova

Član 51.

„(1) Svaka ugovorna obveza mora imati dopuštenu osnovu.

(2) Osnova je nedopuštena ako je protivna ustavom utvrđenim načelima društvenog uređenja, prinudnim propisima i moralu socijalističkog samoupravnog društva.

(3) Pretpostavlja se da obveza ima osnovu iako nije izražena.“

Ništavost ugovora zbog osnove

Član 52.

„Ako osnova ne postoji ili je nedopuštena, ugovor je ništav.“

IV RASKID ILI IZMJENA UGOVORA ZBOG PROMIJENJENIH OKOLNOSTI

Pretpostavke za raskid

Član 133.

„(1) Ako nakon sklapanja ugovora nastupe okolnosti koje otežavaju ispunjenje obveze jedne strane, ili ako se zbog njih ne može ostvariti svrha ugovora, a u jednom i u drugom slučaju u toj mjeri da je očito da ugovor više ne odgovara očekivanjima ugovornih strana i da bi po općem mišljenju bilo nepravično

održati ga na snazi takav kakav je, strana kojoj je otežano ispunjenje obveze odnosno strana koja zbog promijenjenih okolnosti ne može ostvarivati svrhu ugovora može zahtijevati da se ugovor raskine.

(2)

(3) Strana koja zahtijeva raskid ugovora ne može se pozivati na promijenjene okolnosti koje su nastupile nakon isteka roka određenog za ispunjenje njezine obveze.

(4)

Odjeljak 3.

STJECANJE BEZ OSNOVE

Opće pravilo

Član 210.

„(1) Ako je društveno sredstvo kojim upravljaju radnici odnosno drugi radni ljudi u određenoj društvenoj pravnoj osobi na bilo koji način prešlo u društvena sredstva kojima upravljaju radnici odnosno drugi radni ljudi u drugoj društvenoj pravnoj osobi ili u imovini neke osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom samoupravnom sporazumu ili u kakvom drugom pravnom poslu ili u zakonu, stjecalac je dužan da ga vrati ako je to moguće, a inače je dužan naknaditi vrijednost postignute koristi.

(2)

(3) Pod prijelazom društvenog sredstva odnosno imovine razumijeva se i stjecanje koristi izvršenom radnjom.“

3. Mjerodavna praksa

Dana 21. prosinca 2004. godine Visoki trgovački sud Republike Hrvatske donio je presudu br. PŽ-6234/04-2 u predmetu u kojemu je tužiteljica, dioničarka Croatia banke d.d. tužila banku i Državnu agenciju za osiguranje štednih uloga i sanaciju banaka nadležnom trgovačkom sudu, tvrdeći da su joj bile oduzete dionice i prava na temelju njih bez ikakve naknade. Tražila je da sud donese deklaratornu presudu i utvrdi da je ona još uvijek dioničarka banke i zatražila od suda da naloži tuženicima da joj prenesu natrag 1.517 njenih dionica. Presudivši u korist tužiteljice Visoki trgovački sud je izravno primijenio članke 48., st. 1. i 49. st. 4. Ustava. Izričito je naveo da je Odluka Vlade od 23. rujna 1999. godine bila suprotna ovom drugom članku i dao slijedeće obrazloženje:

„Posebice, svako ograničenje ili lišenje prava koja proizlaze iz dionica bilo bi suprotno toj odredbi Ustava, jer bi predstavljalo smanjenje ili lišenje članskih prava stečenih ulaganjem kapitala u trgovačko društvo.“

PRIGOVORI

1. Podnositelj zahtjeva prigovara na temelju članka 1. Protokola br. 1. uz Konvenciju da je bio lišen svojih dionica Odlukom Vlade od 23. rujna 1999. godine ne primivši nikakvu naknadu.

2. Podnositelj zahtjeva nadalje prigovara na temelju članka 6., stavka 1. uz Konvenciju ishodu navedenoga građanskog postupka.

3. Na kraju, podnositelj zahtjeva prigovara na temelju članka 13. uz Konvenciju da nije imao na raspolaganju djelotvorno pravno sredstvo.

PRAVO

A. Navodna povreda članka 1. Protokola br. 1. uz Konvenciju

Podnositelj zahtjeva prigovara da je Odluka Vlade od 23. rujna 1999. godine povrijedila njegova vlasnička prava. Osobito, tvrdi da je bio lišen vlasništva od strane države na način da su njegove dionice bile povučene i poništene bez bilo kakvog opravdanja ili naknade. Poziva se na članak 1. Protokola br. 1. koji glasi kako slijedi:

Članak 1. Protokola br. 1.

"Svaka fizička ili pravna osoba ima pravo na mirno uživanje svojega vlasništva. Nitko se ne smije lišiti svoga vlasništva, osim u javnom interesu, i to samo uz uvjete predviđene zakonom i općim načelima međunarodnog prava.

Prethodne odredbe, međutim, ni na koji način ne umanjuju pravo države da primijeni zakone koje smatra potrebnima da bi uredila upotrebu vlasništva u skladu s općim interesom ili za osiguranje plaćanja poreza ili drugih doprinosa ili kazni."

Vlada osporava dopuštenost ovoga prigovora tvrdeći kako podnositelj zahtjeva nije iscrpio domaća pravna sredstva.

1. Tvrđnje stranaka

(a) Vlada

Vlada je prvo istaknula da je podnositelj zahtjeva tražio pred domaćim vlastima, tj. u navedenom građanskom postupku, isplatu novca koji je uložio u dionice, jer je smatrao da je ugovor o prodaji dionica sklopljen između njega i Croatia banke d.d. bio poništen te da je stoga prestala postojati pravna osnova za isplatu toga iznosa. Međutim, domaći su sudovi utvrdili da je ugovor izvršen isplatom ugovorene cijene i prijenosom dionica, te da stranka koja je izvršila svoju ugovornu obvezu ne može tražiti raskid takvoga ugovora zbog bitne promjene okolnosti. Sudovi su također utvrdili da na strani banke nije došlo do stjecanja bez osnove.

Međutim, podnositelj zahtjeva pred Sudom prigovara povlačenju dionica i gubitku prava koja iz njih proizlaze. Vlada tvrdi da je u tim okolnostima podnositelj zahtjeva trebao takav zahtjev – u kojemu bi se radio o sporu glede članskih i dioničarskih prava u trgovačkom društvu – podnijeti nadležnome trgovačkom sudu, budući da su trgovački sudovi nadležni za tu vrstu spora. S tim u vezi Vlada primjećuje da je Sud već u predmetu *Batinović* (vidi predmet *Batinović and Point Trade d.o.o. v. Croatia* (dec.), br. 30426/03, 10. srpnja 2007.), uputio na presudu Visokoga trgovačkoga suda od 21. prosinca 2004. godine u kojoj je taj sud usvojio tužbeni zahtjev dioničara Croatia banke d.d. čije su dionice bile povučene osporenom Odlukom Vlade od 23. rujna 1999. godine. Na temelju te presude Sud je u predmetu *Batinović* zaključio da su trgovački sudovi prihvatili svoju nadležnost u takvim stvarima, te da bi podnositelji zahtjeva i drugi dioničari koji su bili u istovjetnoj pravnoj situaciji imali razumne izgleda da uspiju sa svojim zahtjevom.

Stoga Vlada zaključuje da je podnositelj zahtjeva u ovome predmetu imao djelotvorno pravno sredstvo na raspolaganju, koje je mogao upotrijebiti za zaštitu svojih dioničarskih prava. Međutim, on to nije učinio.

(b) Podnositelj zahtjeva

Podnositelj zahtjeva odgovara da je Vlada tek navela da je on mogao odabrati drugi put za zadovoljštinu tako što bi zatražio povrat vlasništva svojih dionica, ali da ta tvrdnja ne može dovesti u pitanje valjanost njegovoga zahtjeva. Tvrdi da je odabir pravnoga sredstva trebao biti ostavljen njemu na odluku te je naknada koja odgovara iznosu koji je platio za dionice, kojih je naknadno bio lišen, točno ono na što je smatrao da ima pravo. Štoviše, svojim je tvrdnjama Vlada zapravo potvrdila da je njegov zahtjev osnovan te se iz tih tvrdnji podrazumijeva da je na domaćoj razini donesena pogrešna odluka.

2. Ocjena Suda

Sud na početku bilježi da je ovaj predmet sličan predmetu *Batinović and Point Trade d.o.o. v. Croatia* ((dec.), br. 30426/03, 10. srpnja 2007.). U tome su predmetu podnositelji zahtjeva, također dioničari Croatia banke d.d. prigovorili, kao i podnositelj zahtjeva u ovome predmetu, da su bili lišeni svojih dionica Odlukom Vlade od 23. rujna 1999. godine bez ikakve naknade. Utvrđujući da je predmet nedopušten zbog neiscrpljivanja domaćih pravnih sredstava, Sud je presudio kako slijedi:

„Međutim, podnositelji zahtjeva nisu svoje tvrdnje u tom pogledu predočili niti jednom domaćem sudu pune nadležnosti, koji bi bio u puno boljem položaju od Suda da ispita činjeničnu pozadinu njihovoga predmeta. Jedina instanca kojoj su se obratili podnositelji zahtjeva podnijevši apstraktni prijedlog za ispitivanje ustavnosti i zakonitosti bio je Ustavni sud. Međutim, niti taj sud nije mogao ocijeni činjenice ili dokaze koji pripadaju konkretnoj situaciji podnositelja zahtjeva. On bi samo bio mogao ukinuti Odluku da je utvrdio kako je suprotna zakonu ili Ustavu.

S obzirom da su trgovački sudovi općenito nadležni u predmetima u kojima dioničar smatra da su povrijeđena njegova prava dioničara, razumno je pretpostaviti da bi podnošenje tužbe nadležnome trgovačkom sudu imalo razumne izgleda za uspjeh. Sud podsjeća s tim u vezi da tek dvojba glede izgleda za uspjeh nekog pravnog sredstva nije dovoljna da bi podnositelja zahtjeva oslobodila podnošenja prigovora nadležnim vlastima (vidi predmet *Elsanova v. Russia* (dec.), br. 57952/00, 15. studeni 2005.).

Naprijed navedeni zaključak dodatno je osnažen presudom Visokoga trgovačkog suda koju je dostavila Vlada, a koja pokazuje kako trgovački sudovi prihvaćaju nadležnost u ovoj stvari te da su čak i odlučili u korist drugoga dioničara Banke, koji je bio u istovjetnoj pravnom situaciji kao podnositelji zahtjeva. Bez obzira na činjenicu da je taj postupak još uvijek u tijeku pred Ustavnim sudom, očito je da su podnositelji zahtjeva imali domaći forum pred kojim su mogli iznijeti svoje tvrdnje s razumnim izgledima za uspjeh, ali to nikada nisu učinili.

U takvim okolnostima, Sud zaključuje da prigovor podnositelja zahtjeva na temelju članka 1. Protokola br. 1 uz Konvenciju treba odbiti na temelju članka 35., stavaka 1. i 4. Konvencije zbog neiscrpljenja domaćih pravnih sredstava.“

Sud bilježi da je podnositelj zahtjeva u ovome predmetu, za razliku od predmeta *Batinović*, podnio tužbu domaćem sudu pune nadležnosti. Međutim, iako je njegov spor sa bankom jasno bio spor između trgovačkoga društva i njegovoga dioničara, te tako potpao u kategoriju trgovačkih sporova iz članka 19. Zakona o sudovima, kao stvar u nadležnosti trgovačkih sudova, on nije pokrenuo postupak pred nadležnim trgovačkim sudom. Umjesto toga je pogrešno protumačio Odluku Vlade od 23. rujna 1999. godine dajući prilično nevjerojatno tumačenje da je ugovor na temelju kojega je stekao dionice banke poništen tom odlukom, te je na toj osnovi podnio tužbu zbog stjecanja bez osnove protiv banke pred redovnim sudom, tražeći povrat iznosa koji je platio za dionice o kojima se radi.

U takvim okolnostima Sud ne može nego prihvatiti prigovor Vlade, koji podupire presuda Visokoga trgovačkoga suda od 21. prosinca 2004. godine, da podnošenjem pogrešno zamišljene tužbe za stjecanje bez osnove redovnim sudovima, podnositelj zahtjeva nije pravilno iscrpio domaća pravna sredstva.

Slijedi da je ovaj prigovor nedopušten na temelju članka 35., stavka 1. zbog neiscrpljenja domaćih pravnih sredstava te ga treba odbiti na temelju članka 35., stavka 4. Konvencije.

B. Ostale navodne povrede Konvencije

Podnositelj zahtjeva prigovara i na temelju članka 6., stavka 1. Konvencije protiv ishoda navedenog građanskog postupka, te na temelju članka 13. Konvencije zbog nepostojanja djelotvornoga sredstva za njegov vlasnički prigovor. Ti članci u svojim mjerodavnim dijelovima glase kako slijedi:

Članak 6., stavak 1.

“Radi utvrđivanja svojih prava i obveza građanske naravi...svatko ima pravo da .. sud u razumnom roku ispita njegov slučaj.“

Članak 13.

Svatko čija su prava i slobode koje su priznate u ovoj Konvenciji povrijeđene ima pravo na djelotvorna pravna sredstva pred domaćim državnim tijelom čak i u slučaju kad su povredu počinile osobe koje su djelovale u službenom svojstvu.

Glede prigovora na temelju članka 6., stavka 1. Konvencije, Sud bilježi da podnositelj zahtjeva prigovara protiv ishoda postupka koji Sud ne može preispitivati na temelju toga članka ako nije arbitraran. Podnositelj zahtjeva ne prigovara i nema nikakvih dokaza koji bi navodili na zaključak da domaći sudovi nisu bili nepristrani ili da je postupak na neki drugi način bio nepošten. U svjetlu svih materijala koji ima u svom posjedu, Sud smatra da je u pobijanome postupku podnositelj zahtjeva mogao iznijeti svoje tvrdnje pred sudovima koji su nudili jamstva navedena u članku 6., stavku 1. Konvencije i koji su se o tim tvrdnjama očitovali u odlukama koje su propisno obrazložene i nisu arbitrarne.

Slijedi da su ovi prigovori nedopušteni prema članku 35., stavku 3. Konvencije kao očigledno neosnovani te da ih treba odbiti na temelju članka 35., stavka 4. Konvencije.

Iz tih razloga Sud jednoglasno

Utvrđuje da je zahtjev nedopušten.

Søren Nielsen

Tajnik

Christos Rozakis

Predsjednik